

ת"ד 12218/05/19 - מדינת ישראל נגד מוחמד סמארה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

05 ינואר 2022

ת"ד 12218-05-19 מדינת ישראל נ'
סמארה

לפני כבוד השופט אלכס אחר
בעניין: המאשימה

1. מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד נופר כץ חביב
נגד

1. מוחמד סמארה

הנאשמים
ע"י בא כוחו עו"ד חנא חורי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 25/4/21.

כעולה מעובדות כתב האישום בתאריך 12/2/19 בשעה 23:03 או במועד סמוך לכך נהג הנאשם במשאית מסוג סקניה מ.ר. 31-412-58 - (להלן: "המשאית") כביש 65 ממערב למזרח והגיע לצומת חדרה או במקום סמוך לכך.

הכביש במקום אספלט תקין ויבש, דרך בין עירונית, כביש דו סטרי, בכיוון נסיעת הנאשם שני נתיבים לישר ונתיב לפניה ימינה, בכיוון נסיעת הרכב שני נתיבים לפניה לשמאל ונתיב לפניה לימין, צומת T מרומזר, אותה עת פעלו הרמזורים כתקנם, שעת לילה תאורת דרך פעלה, ראות טובה שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח למרחק של 120 מטרים מדוד.

באותה עת באותו מקום בצומת חדרה מכיוון היציאה מחדרה נסע רכב פרטי, מ.ר. 43-899-60 (להלן: "הרכב") נהוג בידי ראובן יוסף, אשר בהגיעו לצומת פנה לשמאל לכיוון כביש 65 למערב, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

הנאשם נהג במשאית בקלות ראש, בכך שלא שם לב לדרך, לא ציית לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת כשהוא חוצה את קו הצומת באור אדום, חסם את דרכו של הרכב וכלי הרכב התנגשו (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נחבל נהג הרכב חבלות של ממש - נגרמו לו שברים בגולגולת, דימום סבדורל, שברים בצלעות וקונטוזיות ריאתיות, הוא הונשם תחת הרדמה, אושפז במחלקת טיפול נמרץ ולאחר מכן במחלקה כירורגית בב"ח הלל יפה מיום 12/2/2019 עד ליום 5/3/19, ולאחר מכן אושפז בבית לוינסטיין ונזקק לטיפול ולשיקום ממושך, כמו כן, כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

בנסיבות אלה, ולאור הודאתו של הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום כאמור לעיל, הורשע הנאשם בעבירות הבאות:

1. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (7137) + סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (2029).

2. **נהיגה כשברמזור אור אדום** - עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (6528) + תקנה 38(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (2029).

3. **התנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (2425) + תקנה 38(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (2009).

לבקשת ב"כ הנאשם נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש ליום 24/11/21 וזאת לצורך הפניית מרשו לשירות המבחן על מנת שיוגש בעניינו תסקיר.

ביום 24/11/21 התקיימה בפני ישיבת הטיעונים לעונש ובראשיתה העיד מטעם המאשימה נפגע העבירה - לדבריו מאז התאונה הוא הוכר ע"י המוסד לביטוח לאומי כמי שלוקה בנכות צמיתה בשיעור של 46% וב"כ הגיש ערר וזאת לאור מצבו הרפואי, כך גם הוא עתיד להתייצב בפני וועדה רפואית אשר תבדוק את ההיבט הנורולוגי והאורטופדי של הפגיעות.

נפגע העבירה טען שעובר לתאונה עבד כנהג אוטובוס ולאחריה הוא פוטר מעבודתו ועדיין עובר טיפולים רפואיים.

לדבריו, הנאשם אפילו לא התקשר אליו לדרוש בדבר מצבו וציין "הייתי במצב של מוות והוא אפילו לא התקשר אלי לשאול איך אני, כאילו דרס יתוש" (עמ' 4 שורות 15,16 לפרוטוקול).

עוד נטען ע"י נפגע העבירה שבעקבות התאונה הוא היה מאושפז בבית לוינסטין למשך 4 חודשים וביקש להשתחרר מהאשפוז מרצונו.

תסקיר שירות המבחן:

כאמור, מטעם שירות המבחן הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם ממנו ניתן ללמוד כי הנאשם בן 63 נשוי ואב ל- 3 ילדים בגירים מתגורר עם בני משפחתו במג'ד אל שמש, מתפקד באופן נורמטיבי ומשנת 2013 עובד כנהג במקום עבודה קבוע.

לנאשם אין הרשעות פליליות, אך בהיבט התעבורתי לחובתו 89 הרשעות, הנאשם נוהג משנת 1975.

שירות המבחן ציין במסגרת התסקיר כי הנאשם נושא באחריות מלאה בדבר קרות התאונה, טען כי זהו כשל גדול מצידו ואף הביע אשמה עמוקה וצער כלפי נפגע העבירה.

שירות המבחן ציין שנעשה ניסיון ליצור קשר עם הנפגע וזאת לבקשת הנאשם אולם הנפגע לא ענה לפניות של שירות המבחן.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם בעל ערכים חיוביים ומי שהתנהגותו בדרך כלל נורמטיבית, צוינה לחיוב התמדתו במסגרות תעסוקה לאורך חייו כמו גם ההתרשמות החיובית מהנאשם אשר מחוייב ואחראי כלפי בני משפחתו.

שירות המבחן התרשם שהנאשם התנהל באופן אימפולסיבי לא שם לב לפרטים, ולא היה עירני דיו בנסיעתו בעת קרות התאונה.

מהתרשמות שירות המבחן מדובר באדם חיובי ללא מאפיינים עברייניים והאירוע התאונתי הוא אירוע חריג שאינו מאפיין את התנהגותו והתנהלותו כך ששירות המבחן העריך שהסיכון להישנות מקרים כאלה בעתיד מהנאשם הינו נמוך, בהתאם לכך מצא לנכון שירות המבחן להמליץ על הטלת ענישה חינוכית וגמולית באופן שיוטל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 300 שעות לצד הטלת פיצויים לנפגע העבירה, ומאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ואת נסיבות ביצוען, כך גם את תוצאות האירוע. לדבריה, העבירות בהן הורשע הנאשם הן מהחמורות בפקודת התעבורה ויש בהן כדי לסכן את ציבור המשתמשים בדרך וגם את הנאשם עצמו. לעמדת המאשימה, הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על בטחון הציבור, שלמות הגוף והנפש ורכוש משתמשי הדרך. במסגרת טיעוניה הפנתה המאשימה לפסיקה המבססת לטעמה את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהם הורשע הנאשם בהליך זה שלפנינו. לעמדתה, המתחם יכול לנוע בין פסילת מינימום של 6 חודשים ועד פסילה בפועל ארוכה וממושכת וזאת ככל שרף הרשלנות גבוה יותר ותוצאות התאונה קשות יותר. כך גם נטען שבנסיבות אלה, כאשר מדובר במקרים של חבלות של ממש ברף גבוה, ניתן להטיל על הנאשם עונש מאסר קצר בעבודות שירות ועד מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

ב"כ המאשימה טענה כי עברו התעבורתי של הנאשם מלמד על תרבות נהיגה קלוקלת. לחובת הנאשם 89 הרשעות, 5 מהן נזקפו לחובתו לאחר האירוע מושא הליך זה שלפנינו. לעמדתה, מדובר בנאשם מסוכן שלא מפנים את הפסול בהתנהגותו ותוצאות מעשיו ההרסניות לצד התנהגותו הקלוקלת.

ב"כ המאשימה לא התעלמה מהעובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר, נעדר עבר פלילי ועמדת שירות המבחן אולם ציינה כי מדובר בהמלצה אשר חורגת באופן בלתי מידתי וללא הצדק ממדיניות הענישה הנוהגת.

לדבריה, מידת הרשלנות של הנאשם ברף הגבוה ביותר וזאת לאור העובדה שבנסיבות התאונה חצה הנאשם ברכבו את הצומת באור אדום, וזאת בניגוד לאיסור המוחלט. הנאשם סיכן ביועין את חייו ואת חיי משתמשי הדרך האחרים והדבר מגיע לרף של עצימת עיניים ביחס לחיי אדם.

בנסיבות אלה עתרה המאשימה להטלת ענישה של מאסר בפועל שלא יפחת מ- 12 חודשים, פסילה בפועל שלא תפחת מ- 6 שנים במצטבר לכל פסילה אחרת, פיצוי לנפגע העבירה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

מנגד, ב"כ הנאשם טען במסגרת טיעונו כי מרשו הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות מלאה על מעשיו, הודאתו כנה והוא הביע חרטה. נטען כי מדובר בנאשם נשוי אב ל- 3 ילדים מפרנס יחיד, עובד במקצועו כנהג משאית וברוב שעות היום נמצא על כבישי הארץ. נטען כי מדובר באדם נורמטיבי, אדם מן היישוב, שהביע צער רב על פציעתו של נפגע העבירה, ואף ניסה ליצור עמו קשר.

במסגרת הטיעונים לעונש הגיש ב"כ הנאשם את דו"ח הבוחן אשר סומן נ/1 וכן שני מחקרי תקשורת אשר סומנו נ/2א ונ/2ב. ב"כ הנאשם ציין בהגינתו שהוא לא מגיש ראיות אלה כדי להסיר את אחריותו של הנאשם מהתאונה בה הודה, אלא שגם לנפגע העבירה הייתה תרומה במידה כזו או אחרת להתרחשות התאונה. בעניין זה אבהיר כבר עתה שאיני מוצא לייחס משקל כלשהו לראיות אלה, שכן הדבר לא מצא את ביטויו בעובדות כתב האישום בהם הודה הנאשם וברור שנפגע העבירה הוא לא זה שעומד לדין.

ב"כ הנאשם ציין שמתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם צריך לנוע בין הטלת פסילה שבין המינימום הקבוע בחוק כלומר 3 חודשים ועד 12 חודשים לצד מאסר על תנאי ורכיבי ענישה נוספים הצופים פני עתיד גם טיעונו נתמכו בפסיקה אשר סומנה נ/3.

ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן וביקש לאמץ את המלצותיו ולנכות מכל תקופת פסילה שתוטל על הנאשם 60 ימי פסילה מנהלית שרוצתה על ידו זה מכבר.

שמעתי גם את דברי הנאשם כפי שאלה באו לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון. הנאשם ציין בפני שהוא מודה באחריותו לגרימת התאונה, התנצל בפני נפגע העבירה שנכח באולם בית המשפט ואף ציין שביקש לעשות זאת בתחילת ההליך, בסמוך לקרות התאונה אולם חוקר המשטרה ועו"ס מנעו ממנו לעשות זאת.

דין והכרעה:

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם וודאי כשמדובר בנסיבות בהן חוצה הנאשם צומת מרומזר במופע אור אדום שברמזור. נהיגה שכזו מלמדת על רף גבוה של רשלנות וזאת אל מול תוצאותיו הקשות של האירוע, שאך בנס לא הסתיימו במותו של נפגע העבירה.

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בעניינו הנאשם פגע במעשיו בזכותו של כל אדם לנוע בדרכים מבלי שיפגע, בזכות האדם והנהג לשלמות גופו, לביטחונו, ולביטחונם של כלל משתמשי הדרך. בתי המשפט מחויבים לנקוט בענישה מחמירה ולהילחם מלחמת חורמה בנגע תאונות הדרכים וודאי כאשר מדובר בתופעה שפוגעת באופן תדיר במשתמשי הדרך עד כדי כך שהדבר הפך למעין מכת מדינה.

הנאשם, שכאמור חצה את הצומת באור אדום, מחויב לנהוג בזירות יתרה המוטלת על כל נהג שנע בכבישי הארץ. באופן נהיגתו, סיכן הנאשם ביודעין את חייהם של משתמשי הדרך, ואכן נסיבות אלה מוגדרות בפסיקה כמעין עצימת עיניים והימור בחיי אדם. לעניין זה ראו ע"פ 8191/08 **עאוני גבארה נ' מ"י**, שם נקבע בין היתר כי נהג הנכנס לצומת מרומזר באור אדום נוטל על עצמו סיכון מודע שמעשהו עלול להסתיים בתוצאה קטלנית. כך גם ברע"פ 33/13 **לקטיבי נ' מ"י** נקבע כי התעלמות מתמרורים ומסימני דרך מבטאת רשלנות רבתי.

במצב דברים זה, אני קובע שנסיונות ביצוע התאונה מלמדות על רף רשלנות בינוני עד גבוה ושהנאשם הפר את חובת הזהירות באופן בוטה ומודע.

מנגד, לעבירה של חציית הצומת ברמזור אדום לא נלוו עבירות נוספות דוגמת נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון או בפסילה או הפקרה לאחר הפגיעה, וכפי שנאמר על ידי בית המשפט העליון נסיבות ביצוע העבירות "**אין מן החמורות**" (רע"פ 1878/16 **אסמא אטרש נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 09.03.16, פורסם בנבו]). בהתחשב בכך שלא הוצגו בפני מסמכים רפואיים ביחס למועד ביצוע העבירה וביחס להיום, אני סבור כי מתחם העונש ההולם יכול להתחיל מצו של"צ.

לא ניתן ואף אסור להתעלם מתוצאות האירוע הקשות, שיש בהן כדי להצדיק הטלת ענישה התואמת גם את רף הרשלנות. תוצאות אלה אינן מאפשרות הסתפקות בהטלת ענישה ברף התחתון של המתחם, כלומר בהטלת עונש פסילה בהתאם למינימום הקבוע בחוק.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 **מ"י נ' רפאל ביטון** [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

לעניין רשלנות תורמת של הנפגע לא מצאתי לתת משקל למחקרי התקשורת שכן כאמור, לא הנפגע הוא זה העומד לדין. עם זאת, כן מצאתי לתת משקל מה לעובדה של פי דוח הבוחן, נקבע שהנפגע לא היה חגור בעת התאונה. מובן כי

לולא התרשלות הנאשם, לא היה נחבל הנפגע מלכתחילה ואולם, זהו תפקידה של חגורת הבטיחות - להגן על החגור בעת הפגיעה ולמזער את חומרת הנזקים שיגרמו. משלא נחגר הנפגע, הרי שהגדיל את סיכויי להיפגע באופן חמור בעת שתרחש תאונת דרכים, כפי שאכן קרה בפועל. עובדה זו יש בה כדי להשליך על חומרת הפגיעות שנגרמו.

אדגיש שהמאשימה בטיעוניה, לא הציגה בפני בית המשפט מתחם ענישה אלא ביקשה לאור פסק דין אחד ויחיד התומך לכאורה בטיעוניה, להטיל על הנאשם ענישה בדמות מאסר בפועל של 12 חודשים, פסילה למשך 6 שנים ורכיבי ענישה נוספים הצופים פני עתיד. בעניין זה אדגיש כי גם פסק הדין שהוגש חמור יותר בנסיבותיו ובתוצאות התאונה שם, כמו גם שנפסקו בו עונשים קצרים בהרבה.

בסופו של דבר, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הינו בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 6 חודשים ל- 24 חודשים (רע"פ 3972/19 **קנטור גוז נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3065/19 **אהרון אסלן נ' מדינת ישראל** [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

הנאשם בן 63 שנים, נשוי ואב ל- 6 ילדים. בנסיבות אלה, כל תקופת פסילה שתוטל על הנאשם יהיה בה כדי לפגוע בפרנסת המשפחה.

הנאשם כאמור הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר.

הנאשם שיתף פעולה מול שירות המבחן אשר המליץ על ענישה שבצידה צו של"צ ולא הומלץ להטיל עליו ענישה מרתיעה בדמות מאסר בפועל, אפילו לא בעבודות שירות.

האירוע שלפני ארע בחודש פברואר 2019 וחרף הרשעותיו של הנאשם לא נזקפו לחובתו הרשעות בעבירות דומות בגין תאונות דרכים כאלה ואחרות. אכן נראה כי מדובר באירוע יחיד וחרג שאינו מאפיין את נהיגתו היום יומית. הנאשם נעדר עבר פלילי ועל פי התרשמות שירות המבחן מנהל אורח חיים נורמטיבי.

אין חולק שהמלצת שירות המבחן היא המלצה בלבד אך מאחר ומדובר בהמלצה מגוף מקצועי, אמין ומהימן ניתן להסתמך על הערכת המסוכנות ועל העמדה המקצועית של גורם זה.

משכך הם פני הדברים, אני מוצא לנכון לקבוע שבמקרה זה עמדתה העונשית של המאשימה היא מרחיקת לכת. זאת כמובן מבלי להקל ראש מעצם תוצאת האירוע, מצבו הרפואי של נפגע העבירה והתמודדותו היום יומית עם המציאות אשר נכפתה עליו. בנסיבות מקרה זה, לאור המפורט, לא אטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ואקבל את המלצת שירות המבחן כך שיוטלו על הנאשם עונשים קונקרטיים מחד בדמות פסילה בפועל וצו של"צ בהיקף נרחב של שעות, לצד ענישה הצופה פני עתיד, וענישה כלכלית בדמות קנס ופיצוי לנפגע העבירה. סבור אני כי האינטרס הציבורי ייתרם יותר מעבודות של"צ מאשר מיצוי הדין עם הנאשם. לעניין היקף השעות, תוצאות מעשיו של הנאשם קשות ועניין זה עליו

לבוא לידי ביטוי הן בשעות השל"צ והן בפסילה לא קצרה (רע"פ 3972/19 קנטור גוז נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 17.06.19, פורסם בנבו].

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה שיש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית **אשר רוצו זה מכבר.**

הנאשם יפקיד את רישיונו במזכירות בית משפט השלום עד ולא יאוחר מיום 15/2/22 שעה 12:00 ויקבל אסמכתא מתאימה כנגד ההפקדה.

בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו - גם אם פקע תוקפו - במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין.

2. אני פוסל את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

3. הנני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה אשר גורמת לתאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.

4. מוטל בזאת צו של"צ בהיקף של 300 שעות אשר יבוצע ויפוקח בידי שירות המבחן. הוסבר לנאשם כי במידה ולא יקיים את תנאי הצו יכול ותוגש בקשה להפקעתו ובמקרה שכזה עניינו יוחזר לבית המשפט לצורך מתן גזר דין מחדש.

5. אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם עד לתאריך 4/4/22 שעה 12:00.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שובר תשלום.

6. פיצוי לנפגע העבירה בסך של 5,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1/5/22 ויועבר לרשות הנפגע בהתאם לפרטים שימסרו ע"י המאשימה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, במעמד הנוכחים.